

Він жив, тільки щоб убивати.

Лежав на нагрітому сонцем піску.

Відчував тремтіння ґрунту, донесене притиснутими до землі перистими вусиками та щетинками. Хоча тремтіння лишалося віддаленим, Ідр відчував його виразно й чітко; орієнтуючись на нього, міг окреслити не тільки напрямок і темп пересування жертви, але і її вагу. Для більшої частини хижаків, що полювали схожим чином, вага здобичі мала вирішальне значення — скрадання, атака та переслідування призводили до втрати енергії, яку треба було компенсувати енергетичною вартістю поживи. Більшість подібних до Ідра хижаків відмовлялися від нападу, якщо здобич була занадто малою. Але не Ідр. Ідр існував не для того, аби їсти та підтримувати рід. Не для того його створили.

Жив він, щоб убивати.

Обережно пересуваючи ніжки, він виліз із ями від поваленого дерева, переповз замшілу колоду, трьома стрибками подолав вітролом; наче дух, промайнув галечину, занурився в зарослий папоротню підлісок, розтанув у гущавині. Рухався швидко та безшелесно, чи бігом, чи стрибаючи, наче величезний коник.

Занурився в сухостій, припав до підліску сегментованим панциром черева. Тремтіння ґрунту ставало все виразнішим. Імпульси від вібрисів та щетинок Ідра вкладалися в картину. У план. Ідр уже знов, як дістатися до жертви, у якому місці перетяти їй шлях, як змусити втікати, як довгим стрибком упасти на неї ззаду, на який

висоті вдарити та тяти гострими, наче бритви, жувальцями. Тремтіння та імпульси вже вибудовували в ньому радість, що її відчує, коли жертва заборсається під його тягарем, ейфорію, яку дасть йому смак гарячої крові. Розкіш, яку він відчує, коли повітря роздере вереск болю. Він трохи тремтів, розкриваючи та закриваючи клешні й педіпальпи.

Вібрації землі були надто виразні, а ще вони розділилися. Ідр уже знов, що жертв більше, скоріше троє, а може, і четверо. Під двома ґрунт трусився звично, тремтіння третьої вказувало на малі вагу й масу. Четверта ж — якщо й справді була якась четверта — породжувала тремтіння нерегулярні, слабкі та невпевнені. Ідр знерухомів, напружившися й виставив антени над травою, досліджував рух повітря.

Тремтіння ґрунту нарешті просигналізувало про те, на що Ідр чекав. Жертви розділилися. Одна, найменша, лишилася позаду. А та четверта, невиразна, зникла. Був то фальшивий сигнал, брехливе відлуння. Ідр не став звертати на нього увагу.

Мала здобич іще більше віддалилася від інших. Ґрунт затрясся сильніше. І більше. Ідр напружив задні ніжки, відштовхнувшись й стрибнув.

* * *

Дівчина жахливо закричала. Замість утікати завмерла на місці. І кричала без перерви.

* * *

Відьмак кинувся в її бік, у стрибку витягаючи меч. І відразу зрозумів, що щось не так. Що його надурили.

Чоловік, який тягнув візок із хмизом, кринув, у Геральта на очах його підкинуло на сажень угору, а кров бризнула з нього широко та рясно. Він упав, аби відразу підлетіти знову, цього разу двома стікаючими кров'ю шматками. Уже не кричав. Тепер пронизливо кричала жінка, яка, як і її донька, завмерла, паралізована страхом.

Хоча й не вірив, що це йому вдасться, відьмак зумів її врятувати. Підскочив і пхнув із силою, відкидаючи забризкану кров'ю жінку зі стежини в ліс, на папороть. І відразу зрозумів, що й цього разу

це був підступ. Фортель. Сірий, плаский, багатоніжковий і неймовірно швидкий абрис уже віддалявся від візка та першої жертви. Сунув у напрямку другої. До дівчини, яка продовжувала вищати. Геральт кинувся слідом.

Якби дитина й надалі стирчала на місці, він би не встиг. Але дівчинка продемонструвала притомність і стрімголов кинулася навтьоки. Сіра потвора наздогнала б її легко й без зусиль, наздогнала б, забила й повернулася, щоб прикінчити їй жінку також. І так би воно й сталося, якби не було там відьмака.

Він наздогнав потвору, стрибнув, придавлюючи підбором одну із задніх ніжок. Якби не миттєвий відскік, втратив би ногу: сіре створіння крутнулося з несамовитою спритністю, а його серпоподібні жувальця клацнули, схибивши на волосину. Раніше, ніж відьмак відновив рівновагу, потвора відштовхнулася від землі та атакувала. Геральт захистився рефленторним, широким і досить хаотичним ударом меча, відкинув потвору. Рани їй не завдав, але перехопив ініціативу.

Скочив, дострибнув, тнучи від вуха, розрубуючи панцир на пласкому цефалоторансі¹. Раніше, ніж приголомшене створіння оговталося, другим ударом відсік йому ліве жувальце. Потвора кинулася на нього, махаючи лапами, намагаючись жувальцем, що лишилося, заколоти його, наче тур. Відьмак відрубав їй і те, друге. Швидким зворотним ударом відхльоснув одну з педіпальп. І знову рубанув по цефалотораксу.

* * *

До Ідра врешті дійшло, що він у небезпеці. Що мусить тікати. Він мусив тікати, тікати далеко, заховатися десять, закопатися в укриття. Жив він тільки для того, щоб убивати. Щоб убивати, він мусив регенерувати. Мусив утікати... Тікати...

* * *

Відьмак не дав йому втекти. Наздогнав, наступив на задній сегмент тулуба, тягнучи згори з розмаху. Цього разу панцир головогрудей

¹ Головогруди – частина тіла головоногих, до якої кріпляться кінцівки та ротові частини.

піддався, з тріщини бризнула й полилася густа зеленувата кров. Потвора борсалася, її кінцівки дико били об землю.

Геральт тяв мечем, цього разу повністю віddіляючи пласку голову від решти.

Важко дихав.

Звіддаля загриміло. Вітер, що оце раптом здійнявся, і небо, яке почало швидко темнішати, сповіщали про наближення грози.

* * *

Альберт Смулька, новопризначений гмінний жупан, уже під час першої зустрічі нагадував Геральтові брукву: був кругленький, не-охайний, товстошкірий і взагалі-то зовсім нецікавий. Інакше кажучи, не дуже він відрізнявся від інших урядників гмінного рівня, з якими доводилося відьмакові контактувати.

— Значить, то правда, — сказав жупан. — Шо як відьман ти на клопоти валечний. Йонас, мій попередник, — продовжив за мить, не дочекавшись із боку Геральта жодної реакції, — нахвалитися тобою не міг. Віриш, що я його за брехуна вважав. Значить, що йому не до кінця вірив. Знаю, як діла вміють казочками обростати. Особливо серед люду темного: там, куди не плюнь, чи диво, чи чудо, чи інший який відьман із силами нелюдськими. А ти, бач, показав, що воно правда щира. Там, у бору, за річечкою, людей зникло — і не полічити. А як тудой до містечка дорога коротша, то й ходили, дурні... На власну погибель. Не зважаючи на пересторони. А нині такий уже час, що краще не швендяти по пустках, по лісах не лазити. Усюди потвори, усюди людоїди. У Темерії, на Тукаїсько-му узгір'ї, ось як страшенна справа сталася, п'ятнадцятеро людей у поселенні вугільників якийсь упир лісовий повбивав. Роговизною те поселення звалося. Чув ти напевне. Нє? Але, шоб я здох, правду кажу. Начебто й чорнокнижники слідство в тій Роговизні вчиняли. Ну, що там казати. Ми теперички тута, в Ансегісі, у безпеці. Тобі дякуючи.

Вийняв із комода скринечку. Розклав на столі аркуш паперу, макнув у каламар перо.